

Σαθρό το σύστημα
διοίκησης, σε παρακμή
η Αγιοταφίτικη
Αδελφότητα

Η Αγιοταφίτικη Αδελφότης είναι η Μοναχική Αδελφότης η οποία οργανώθηκε για πρώτη φορά στην Αγία Πόλη Ιερουσαλήμ, γύρω από τα Πανάγια Προσκυνήματα, με κέντρο τον Πανίερο Ναό της Αναστάσεως, και προορισμό την εξυπηρέτηση των Παναγίων Προσκυνημάτων και την τέλεση των Ιερών Ακολουθιών. Χωρίς αμφιβολία η Αγιοταφίτικη Αδελφότης είναι η ενδοξότερη Αδελφότητα σε όλο τον κόσμο, με μια λαμπρή ιστορία δύο χιλιάδων χρόνων.

Η σημερινή Αγιοταφίτικη Αδελφότης είναι συνέχεια της Αδελφότητος των Σπουδαίων Μοναχών, της Αδελφότητος δηλαδή εκείνης που οργανώθηκε από την Αγία Ελένη γύρω από τα Πανάγια Προσκυνήματα, μετά την ίδρυση των πρώτων Ναών επί των Αγίων Προσκυνημάτων του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, με σκοπό την εξυπηρέτηση των διαφόρων αναγκών τους. Η Αδελφότης αυτή ονομάστηκε αδελφότης των σπουδαίων Μοναχών, όχι βεβαίως γιατί οι Μοναχοί αυτοί ήταν σπουδαίοι άνθρωποι, αλλά επειδή η αποστολή τους ήταν σπουδαία.

Ως γνωστόν, το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων είναι η Εκκλησία των Αγίων Τόπων, των τόπων εκείνων τούς οποίους αγίασε ο Κύριος με την επί γης παρουσία Του, με την ζωή Του και την διδασκαλία Του, το Πάθος και την Ανάστασή Του, την Ανάληψη και την υπόσχεσή Του για την Δευτέρα παρουσία Του. Επίσης είναι γνωστό και ως Σιωνίτιδα Εκκλησία, επειδή γεννήθηκε ή δημιουργήθηκε κατά την ημέρα της Αγίας Πεντηκοστής, εις το Υπερώο της Αγίας Σιών, με την επιφοίτηση των Αγίων Αποστόλων υπό του Αγίου Πνεύματος, και ως Μητέρα των Εκκλησιών, επειδή από την Ιερουσαλήμ το χριστιανικό μήνυμα διαδόθηκε σε όλο τον κόσμο όπου δημιουργήθηκαν οι κατά τόπους Εκκλησίες. Ήταν εδώ, στους Αγίους Τόπους, που δημιουργήθηκαν από τούς Αγίους Αποστόλους οι πρώτοι πυρήνες της Χριστιανικής Εκκλησίας και η πρώτη χριστιανική κοινότητα, στην Αγία Σιών και στον Πανάγιο Τάφο, στην Γεσθημανή και στο Όρος των Ελαιών, στην Αγία Βηθλεέμ και στα άλλα Προσκυνήματα καθώς επίσης και οι πρώτες απλές, αυτοσχέδιες ακολουθίες. Ταυτόχρονα οι Απόστολοι και οι διάδοχοί τους φρόντιζαν και για την οργάνωση και διαποίμανση των κατά τόπους Εκκλησιών με την χειροτονία Ιερέων και Επισκόπων. Οι Απόστολοι και οι μαθητές τους, αλλά και πολλοί Προσκυνητές, μετέφεραν σε όλο τον κόσμο τις εμπειρίες τους και τις εντυπώσεις τους με αποτέλεσμα την διάδοση του χριστιανικού μηνύματος και την ίδρυση πολλών τοπικών Εκκλησιών.

Για δύο χιλιάδες χρόνια, το Πα-

τριαρχείο Ιεροσολύμων συνεχίζει να υπηρετεί τα Πανάγια Προσκυνήματα και το ποίμνιο της λογικής ποιμνίας του Χριστού, άλλοτε κάτω από ιδανικές συνθήκες, όπως ήταν η περίοδος της Βυζαντινής κυριαρχίας (313-636), και άλλοτε κάτω από δύσκολες και αντίξοες συνθήκες, όπως ήταν η περίοδος, κατ' αρχάς της Ρωμαϊκής κατοχής των Αγίων Τόπων (62 π. Χ. - 313 μ. Χ.) και αργότερα κάτω από τον Αραβικό και Οθωμανικό ζυγό (636 - 1967) και σήμερα κάτω από την Ισραηλινή κυριαρχία.

Η πιο λαμπρή περίοδος της ιστορίας της Εκκλησίας Ιεροσολύμων υπήρξε, χωρίς αμφιβολία, η περίοδος της Βυζαντινής κυριαρχίας και ιδίως από του έτους 326, όταν η Αγία Ελένη επισκέφθηκε τούς Αγίους Τόπους και ίδρυσε τούς πρώτους μεγαλοπρεπείς Ναούς επί των Αγίων Προσκυνημάτων, κυρίως στον Πανάγιο Τάφο, στην Αγία Σιών και στην Αγία Βηθλεέμ, αλλά και σε άλλα Προσκυνήματα, μέχρι την Περσική καταστροφή, το έτος 614. Όλα αυτά τα χρόνια, οι Βυζαντινοί Αυτοκράτορες, αλλά και κάθε άλλος χριστιανός που είχε την δυνατότητα να προσφέρει κάτι, προσέφε-

ραν πλουσιοπάροχα για την ίδρυση περιφημων Ναών και άλλων δημοσίων κτηρίων και τον ευτρεπισμό των Αγίων Τόπων. Μεγάλη πρόοδο σημείωσε κατά την περίοδο αυτή ο Μοναχισμός στους Αγίους Τόπους με την ίδρυση πολλών και μεγάλων Μοναστηριών, όπως του Αγίου Ευθυμίου και του Αγίου Θεοκτίστου, του Αγίου Θεοδοσίου, του Αγίου Σάββα, του Αγίου Γεωργίου του Χοζεβίτου, του Αββά Γερασίμου, του Σαρανταρίου Όρους και πολλών άλλων Μοναστηριών σε όλους τούς Αγίους Τόπους, συμπεριλαμβανομέ-

σων, μέσα στην επιβλητική ατμόσφαιρα των Αγίων Τόπων, να τελειοποιηθούν στην κατά Χριστόν ζωή και να επιτύχουν την σωτηρία της ψυχής τους, ενώ ταυτόχρονα θα προσέφεραν τις υπηρεσίες τους, θυσία πνευματική, στον αρχηγό της πίστεώς μας.

Το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων βασικά αποτελείται από δύο τμήματα. Την Αγιοταφίτικη Αδελφότητα, την Μοναχική Αδελφότητα και τον έγγαμο Κλήρο, τους έγγαμους δηλαδή Κληρικούς οι οποίοι χειροτονούνται και υποστηρίζονται από το Πατριαρχείο για να εξυπηρετούν τις ανάγκες του ποιμνίου.

Το Πατριαρχείο με αρχηγό τον Πατριάρχη και διοικητικό σώμα την Ιερά Σύνοδο του Πατριαρχείου φροντίζει για την ομαλή λειτουργία της τοπικής Εκκλησίας των Αγίων Τόπων. Είναι ευνόητο ότι όσο καλύτερα είναι οργανωμένο το Πατριαρχείο τόσο καλύτερα λειτουργεί και προσδεύει εκπληρώνοντας τις υποχρεώσεις του και προς τα Πανάγια Προσκυνήματα και προς το ποίμνιο και προς τούς Προσκυνητές των Αγίων Τόπων.

Εδώ είναι και το μεγάλο πρόβλημα που αντιμετωπίζει το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων, ιδιαίτερα τα τελευταία 50 χρόνια. Για πολλούς και διαφόρους λόγους, τους οποίους θα προσπαθήσουμε να σκιαγραφήσουμε στην συνέχεια, το Πατριαρχείο βρίσκεται σε κρίσιμη κατάσταση και κινδυνεύει να διαλυθεί και να χαθεί για πάντα για την Ορθοδοξία και ιδιαίτερα για τον Ελληνισμό, αφού για δύο χιλιάδες χρόνια τώρα διατήρησε τον Ελληνικό του χαρακτήρα. (Βλέπετε και σχετικό άρθρο μου με τίτλο "Η Ελληνικότητα του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων").

Η Αγιοταφίτικη Αδελφότης αποτελείται από ανθρώπους, κυρίως νέους, οι οποίοι προσέρχονται στους Αγίους

Οι αιτίες της κρίσης στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

Γράφει ο Αγιοταφίτης Επίσκοπος Κωνσταντίνης Νικηφόρος

«Για να μείνει κάποιος στο Πατριαρχείο πρέπει να έχει, μετά συγχωρήσεως, γαϊδουρινή υπομονή, και να διώξει από μέσα του κάθε ίχνος φιλότιμου και αξιοπρέπειας. Μόνο εάν τα καταφέρει να γίνει αυθόκωλακας και, κατά το κοινώς ηεγόμενο, «γνήϊφτης», μπορεί να επιβιώσει και ακόμη και να προοδεύσει»

της Αιγύπτου και του Όρους Σινά. Κατά την περίοδο αυτή οργανώθηκε και το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων, η Αγιοταφίτικη Αδελφότης, η οποία ανέλαβε την εξυπηρέτηση των αναγκών των Παναγίων Προσκυνημάτων και του ποιμνίου της τοπικής Εκκλησίας αλλά και των Προσκυνητών των Αγίων Τόπων.

Άνθρωποι από όλο τον κόσμο, μικροί και μεγάλοι, εγκατέλειψαν τα πάντα και ήλθαν στους Αγίους Τόπους, οδηγούμενοι από την Χάρη του Αγίου Πνεύματος, αφ' ενός μεν για να προσκυνήσουν τα Πανάγια Προσκυνήματα, αφ' ετέρου δε για να μπορέ-

τόπους από όλα τα μέρη του κόσμου, κυρίως όμως από τον Ελλαδικό χώρο, μια και ο χαρακτήρας του Πατριαρχείου παρέμεινε ελληνικός από τα πρώτα χρόνια της ιδρύσεώς του για τούς λόγους που αναφέρουμε στο ανωτέρω μνημονεύμενο άρθρο μας, "Η Ελληνικότητα του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων".

Το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων, θεωρητικά ανέκαθεν, προσκαλούσε νέους να ενταχθούν στην Αγιοταφική Αδελφότητα για να υπηρετήσουν στα Πανάγια Προσκυνήματα. Στην πράξη όμως, δεν έκανε, τουλάχιστον πρόσφατα, ποτέ μια συντονισμένη προσπάθεια για να προσελκύσει νέους για τον σκοπό αυτό. Απλώς λειτουργεί όπως η αράχνη, η οποία στήνει τον ιστό της και περιμένει να πιάσει τα θύματά της.

Παρ' όλον ότι το Πατριαρχείο έχει μεγάλη λειψανδρία και μεγάλες ανάγκες από έμπυχο υλικό (δεν θα ήταν υπερβολή εάν έλεγα ότι και 500 άτομα δεν θα ήσαν πολλά), ποτέ δεν έκανε μια συνειδητή προσπάθεια να προσελκύσει νέους αδελφούς. Όσοι ήλθαν, ήλθαν τυχαία, όταν άκουσαν για το Πατριαρχείο και για υποσχέσεις ότι το Πατριαρχείο θα τούς βοηθούσε να γίνουν αξιόλογοι άνθρωποι, αλλά όταν ήλθαν και είδαν την κατάσταση οι περισσότεροι έφυγαν, όπως είπαμε παραπάνω, κακίη κακώς.

Και πώς είναι δυνατόν να παραμείνουν, όταν βλέπουν τον τρόπο με τον οποίο συμπεριφέρονται, ο Πατριάρχης και οι «Γεροντάδες» προς τους αδελφούς, παλαιούς και νεωτέρους; Και οι δούλοι παλαιότερων εποχών, είχαν καλύτερη μεταχείριση από τούς σύγχρονους Αγιοταφίτες. Όταν ακόμη και ένας Επίσκοπος, καταδιώκεται και εκδιώκεται επειδή τόλμησε να διαμαρτυρηθεί για την απαράδεκτη κατάσταση που επικρατεί στο Πατριαρχείο, καταλαβαίνει κανείς πια είναι η θέση και η υπόσταση του κάθε Αγιοταφίτη Αδελφού. Είναι γνω-

στές περιπτώσεις Αγιοταφίτων, οι οποίοι, για κάποιο λόγο έφυγαν από το Πατριαρχείο, και μάλιστα σε μεγάλη ηλικία, και βρέθηκαν στον δρόμο γιατί κανείς δεν τούς βοήθησε. Όπως λέει κάποιος, μεγαλόσχημος μεν αλλά δειλός, Αγιοταφίτης «είμαστε καταδικασμένοι και κανείς δε μπορεί να μας βοηθήσει». Άντε τώρα, με τέτοια νοοτροπία, που δυστυχώς είναι κοινή ανάμεσα στους σύγχρονους Αγιοταφίτες, κυρίως στους παλαιότερους, να κρατήσεις την Αδελφότητα και το Πατριαρχείο. Να φέρεις νέους αδελφούς και να προοδεύσεις ως αδελφότητα και ως Εκκλησία.

Εκατοντάδες νέοι προσήλθαν στο Πατριαρχείο τα τελευταία 50 χρόνια και αφού έμειναν εδώ, άλλοι μόνο λίγες ημέρες και άλλοι χρόνια πολλά, μετά αναγκάστηκαν να φύγουν, κακίη κακώς, οι περισσότεροι με σπαραγμό καρδιάς, αφού χειροτονήθηκαν, και επειδή έφυγαν καθαίρεθηκαν από το Πατριαρχείο, για να μην μπορούν να τακτοποιηθούν πουθενά, σε καμία κανονική Εκκλησία. Οι περισσότεροι από αυτούς έφυγαν γιατί τούς ήταν αδύνατο να υπομείνουν την τελείως απαράδεκτη κατάσταση που επικρατεί στο Πατριαρχείο, δηλαδή την στυγνή εκμετάλλευση των νεωτέρων από τούς παλαιότερους και, βεβαίως, όλων από τον Πατριάρχη, ο οποίος είναι τελείως ασύδοτος και λειτουργεί δικήν αυτοκράτορος και τυράννου. Όσοι γνώρισαν τούς τρεις τελευταίους Πατριάρχες, Βενέδικτο, Διόδωρο και τον σημερινό Πατριάρχη Ειρηναίο καταλαβαίνουν πολύ καλά τα ανωτέρω. Δυστυχώς φτάσαμε σήμερα να λέμε: που είσαι Διόδωρε, για έναν Πατριάρχη ο οποίος, κατά κοινή ομολογία, υπήρξε ο χειρότερος Πατριάρχης όλων των εποχών. Δυστυχώς, όπως φαίνεται, ο σημερινός Πατριάρχης φιλοδοξεί να τον ξεπεράσει. Ο Θεός να τον ελεήσει και αυτόν και το Πατριαρχείο.

Για να μείνει κάποιος στο Πατριαρχείο πρέπει να έχει, μετά συγχωρήσεως, γαϊδουρινή υπομονή, και να διώξει από μέσα του κάθε ίχνος φιλότιμου και αξιοπρέπειας. Μόνο εάν τα καταφέρει να γίνει αυλοκόλακας και, κατά το κοινώς λεγόμενο, «γλείφτης», μπορεί να επιβιώσει και ακόμη και να προοδεύσει. Για όσους τα κατάφεραν να προσκολληθούν στον Πατριάρχη ή ακόμη και σε κάποιον «Γεροντα», να αποβάλουν κάθε ίχνος αξιοπρέπειας, και να υπομένουν κάθε είδους εξευτελισμό, η ζωή αρχίζει να γίνεται πιο υποφερτή, με την έννοια ότι εξασφαλίζουν θέσεις, οι οποίες τούς αποφέρουν πολλά οφέλη, χρήματα, δύναμη και δόξα, έστω και αν

η δόξα αυτή είναι σαν την δόξα του κισσού. Τουλάχιστον κορδώνονται σε όσους δεν τούς ξέρουν και μέχρι να τούς μάθουν. Είναι πολλές οι περιπτώσεις εκείνων οι οποίοι τα κατάφεραν να κάνουν μεγάλη περιουσία και μετά να εξαγοράσουν θέσεις και αξιώματα. Επίσης, είναι γνωστή και η περίπτωση Αγιοταφίτη ο οποίος εμπαίχθηκε από τον Πατριάρχη Διόδωρο και κατέληξε να γίνει δολοφόνος και να βρίσκεται ακόμη στην φυλακή.

Βεβαίως, για όσους θελήσουν να κρατήσουν μία πιο αξιοπρεπή στάση, δεν υπάρχει θέση στο Πατριαρχείο. Δεν μπορούν «οι έξυπνοι» και οι «καταφερτζήδες» να ανεχθούν κάποιον ο οποίος ξεχωρίζει και έτσι προσπαθούν είτε να τον κάνουν ίδιο με τον εαυτό τους ή να τον αναγκάσουν να φύγει.

Ένας άλλος λόγος για τον οποίο έφυγαν πολλοί, κυρίως νεότεροι Αγιοταφίτες, είναι ότι δεν ήλπιζαν να αποσταλούν για ανώτερες σπουδές. Στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων υπήρχε η συνήθεια, οι καλύτεροι μαθητές της Πατριαρχικής Σχολής να αποστέλλονται για ανώτερες σπουδές σε διάφορα Πανεπιστήμια του εξωτερικού, κυρίως της Ελλάδος. Δυστυχώς, όμως, τις περισσότερες φορές, ο Πατριάρχης καταπατούσε και αυτήν την συνήθεια και έστελνε για σπουδές τούς «ημετέρους», εκείνους που έδειχναν «υπακοή», ή εκείνους που είχαν κάποιο μέσο ή Γέροντα ο οποίος είχε καλές σχέσεις με τον Πατριάρχη, έστω και εάν ήταν τελείως ανεπίδεκτος μαθήσεως, χωρίς βέβαια αυτό να σημαίνει ότι σε ορισμένες περιπτώσεις δεν πήγαιναν και ορισμένοι καλοί μαθητές να σπουδάσουν. Λόγω αυτής της καταστάσεως έφυγαν πολλοί νέοι Αγιοταφίτες, επειδή δεν εστάλησαν για σπουδές, και υποψήφιοι Αγιοταφίτες, επειδή δεν ήλπιζαν να πάνε για σπουδές. Βλέπετε, ενώ σε όλο τον κόσμο, οργανισμοί και ομάδες ανθρώπων που θέλουν να προοδεύσουν, προσπαθούν με κάθε τρόπο να μορφώσουν τούς νέους τους, στο Πατριαρχείο τούς θέλουν αμόρφωτους για να τούς εκμεταλλεύονται και για να μην έχουν αξιώσεις. Χωρίς να είμαι απόλυτος, θα έλεγα ότι περίπου το 50 - 60 % των νέων που έφυγαν, έφυγαν για τον λόγο αυτό.

